

HARANG- NYELV

A DEBRECEN – MESTER UTCAI
REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
LAPJA

XXVII. ÉVF. 1. SZÁM 2022. DECEMBER HAVA

Istentől megáldott karácsonyi ünnepet és áldott új évet kívánunk minden kedves gyülekezeti tagunknak!

„Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.” (1János 4,9-10)

„Karácsony a szeretet ünnepe!” Mindannyiunk számára ismert ez a mondat. December havában sokszor halljuk ezt. Keresztyén emberként egyetértünk ezzel a mondattal. Igen ám, de mi is az a szeretet? Mi az, amit karácsonykor ünneplünk?

Önző szeretetet? Önző a szeretet, amikor azt az ember maga felé irányítja. Az Istentől elszakadt ember egójának nagyon erős erőtere van, hogy a számára kellemes és előnyös dolgokat magára irányítsa. Istennek nem ez volt a célja a szeretettel.

Önzetlen szeretetet? A mások felé irányuló szeretet nagyon szép és nemes dolog. Szébbé is teszi a világot. Isten nélkül ez a szeretet maximuma, az istenképűség szeretet-maradványa. Része az igazi szeretetnek, de a lényeg hiányzik belőle.

Isten iránti szeretetet? János levelében azt írja, nem ez a szeretet. Az ember képes arra, hogy istenképet szeressen, akár rajongásig. De feltétlenül olyat, amit saját maga rajzolt, lehetőleg a saját képére. Karácsonykor nem a jelenkor megistenült-szeretet bálványa jött el hozzánk.

Istent, aki szereti az embert? Igen, erről ír János. Ezt az Istent a Szentírásból ismerjük meg. A Szentírás Istene, az egyedüli Isten, fiában, Jézus Krisztusban nyilvánította ki irántunk való szeretetét. Jézus Krisztus meghalt a mi bűneinkért, és aki hisz Őbenne, annak örök élete van. Karácsonyi öröme annak van, aki elhiszi és elfogadja, hogy Isten szereti őt, és ezt a szeretetet Jézus Krisztusban kapta meg. Amikor Isten irántunk való szeretete átjárja és betölti a szívünket, akkor igazi és igaz a mi szeretetünk Isten iránt. Isten szeretete indít bennünket önzetlen szeretetre embertársaink felé, és úgy tudunk szeretni másokat, mint magunkat. Isten szeretete formálja megromlott istenképűségünket, hogy helyreálljon az eredeti, és éljünk többé nem mi, hanem éljen bennünk Jézus Krisztus.

Vincze András

Johan-Ludvig Runeberg: Paavo gazda

Fent a saarijärvi ösvadonban
élt fagyos tanyáján Paavo gazda.
Küszködött, égett kezén a munka,
ám az Úrtól várt földjére áldást.
Gyermekeivel s asszonyával élt ott,
kínnal szerzett gyér sovány-kenyéren,
árkot ásott, szántott és vetett s várt.
Megjött a tavasz, a hó elolvadt
s hólé elsodorta fél vetését;
jött a nyár, jégzáporok zuhogtak
s a ringó vetés felét lezúzták;
ősz jött s elfagyott, mi megmaradt még.
Haját tépve jajgatott az asszony:
„Paavo, Paavo, átokvert öreg te,
koldusbot vár: elhagyott az Isten:
rossz koldulni, - éhenhalni szörnyűbb”.
Paavo, kézenfogva asszonyát, szólt:
„Megpróbál, de el nem hágy az Isten.
Felerész fakérget tégy a lisztbe,
én ezentúl még több árkot ások,
ám az Úrtól várom majd az áldást”.
Felerész kéreg sült a kenyérbe,
kétszer annyi árkot vájt a gazda,
juha árán vett rozsot, vetett s várt.
Megjött a tavasz, a hó elolvadt
s megmaradt: vetés és porhanyó föld;
jött a nyár, jégzáporok zuhogott
s a ringó vetés felét lezúzták;
ősz jött s elfagyott, mi megmaradt még.
Haját tépve jajgatott az asszony:
„Paavo, Paavo, átokvert öreg te,
haljunk meg, hisz elhagyott az Isten!
Rossz meghalni, ámde élni szörnyűbb”.
Paavo, kézenfogva asszonyát szólt:
„Megpróbál, de el nem hágy az Isten.
Kétszer annyi kérget tégy a lisztbe,
én meg duplaszéles árkot ások,
ám az Úrtól várom majd az áldást”.
Kétszeres kéreg sült a kenyérbe,
duplaszéles árkot vájt a gazda,
marha árán vett rozsot, vetett s várt.
Megjött a tavasz, csordult a hólé
s ár nem vitt el sem vetést, se földet;
jött a nyár, jégzáporok zuhogtak
s a ringó vetést le nem tiporták;
ősz jött, ám a fagy távol maradt és
sarlót várt a hullámozó arany-dísz.
Paavo gazda térdre rogyva mondta:
„Megpróbál, de el nem hágy az Isten”.

Térdrehullt az asszony is, míg így szólt:
„Megpróbál, de el nem hágy az Isten”.
Agg társához szólt szelíd mosollyal:
„Paavo, Paavo, kapj sarlóra vígan,
felvirradtunk boldogabb napokra,
sutba dobjuk most már a fakérget
s étünk tiszta rozsból sült kenyér lesz”.
Paavo, kézenfogva, asszonyát, szólt:
„Asszony, asszony, elbuknánk a próbán,
éhező testvért ha cserben hagynánk:
Felerész kérget süss a kenyérbe:
elfagyott a szomszédunk vetése!”

Fordította: Képes Géza

A boldogság nem a külső körülményektől függ

Mi a boldogság? Ó, de sokan tették már fel ezt a kérdést. És elindulnak keresni a boldogságot. Oly sok mindenben vélik felfedezni és ki is mondják. Valaki azt mondja, csak jó sok pénzem legyen, akkor boldog leszek, ha mindent megvehetek, amit akarok. Más azt mondja, csak egészség legyen, akkor minden jó lesz. Megint mások a rangban, hírnévben vélik megtalálni, a minél nagyobb elismertségben, ismertségben. De biztos, hogy ezek adják a boldogságot egy embernek? Ha van, akkor élvezzük, sokszor természetesnek véve, ha nincs akkor meg panaszkodunk, vádolunk, hogy nekünk miért nincs, miért vagyunk ilyen nyomorult helyzetben. Egy szegény máról-holnapra élő ember is élhet boldogan, lehet boldog. És egy gazdag „palotában” élő ember is lehet boldogtalan, sivár, életunt.

Hogy is mondja Pál apostol: „*Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel, mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle.*” (1Timóteus 6,6-7) Igen, a megelégedés. Meg tudunk-e elégedni azzal, amink van? Még ha az kevés is, épp csak egy napra való. Vagy a szomszédét nézzük, hogy az zöldebb, nagyobb, jobb, és ha bele betegszünk is többet akarunk annál? Isten az, aki ad, és Ő az, aki el is vehet. Jób élete, szinte egyik napról a másikra vesztette el mindenét (gyerekeit, gazdagságát, egészségét), de kitartott az Úr mellett, még a felesége tanácsára sem átkozta meg az Urat, végig hű volt Hozzá. Meg is kapta a jutalmát, még gazdagabban megáldotta az Úr. Vagy gondoljunk egy természeti katasztrófa áldozataira, egy élet munkájával felépítették a házukat és egy árvíz, egy pusztító vihar mindent visz. Ezek bármikor, bárkivel megtörténhetnek, ne bízzuk el magunkat, ne vegyük természetesnek, hogy nekünk van. Hanem legyünk hálásak érte az élet Urának! És ha nekünk Isten többet adott, mint amennyire szükségünk van, akkor a másokét, a nélkülözőkét nálunk tette le, hogy mi adjuk tovább. Nem kell messzire menni a szükségben szenvedőkért, ott élnek mellettünk karnyújtásnyira, csak meg kell őket látnunk és kinyújtani felé a kezünket.

A boldogság nem a külső körülményektől függ! A szívben dőlnek el a dolgok. Ha Istenben elrejtett életed van, életedben ott van a Lélek gyümölcse (Galata 5,22-23), akkor megelégedett lehetsz. „*Minden féltett dolognál jobban óvd a szíved, mert onnan indul ki az élet.*” (Példabeszédek 4,23) Mi a boldogság? Ezt nem magyarázni kell, hanem megélni. Az Istenben elrejtett élet tud megelégedett és boldog lenni, nem kirobbanó boldogsággal, hanem egy csendes, szelíd élettel, aki tudja, hogy mindent Istentől kap és nem kérkedik vele, nem él vissza vele. Hanem hálás érte, hogy kapta és úgy szolgál, mint aki nem embereknek, hanem a szíveket vizsgáló Istennek akar tetszeni.

*Halmosiné Török Krisztina
gyülekezeti tag*

Adventi gondolatok

Kedves Testvérek! A karácsony előtti 4 vasárnapon megfényesednek az Igék. A karácsony szavunk a bolgár-szláv szókincsből jött a románba is. A kraciun a téli napforduló pogány ünnepe volt. Perzsiából tekintetünk Betlehem felé néz. Az ember bűnei révén elszakadt Istentől, de Jézus Krisztus megjelenésével Isten emberré lett. Jeromos egyházatya Betlehembe költözött, hogy a Bibiliát latinra fordítsa. Antiochiai Krizosztomosz, Aranyszájú Szent János püspök így ír: Szinte az egész világ Betlehembe özönlik, hogy lássa, hol született meg a Krisztus. Szénási Sándor, Megtaláltuk a Messiást c. könyvének 76. oldalán ez áll: „Krisztus Betlehemben 1000-szer megszülethet, elkárhozol, ha nem születik meg tebenned!” Az evangélista és orvos, Lukács, evangéliumának 1. része így szól: „*Meglátogat minket a felkelő nap a magasságból, hogy világítson azoknak, akik a sötétségben, a halál árnyékában lakoznak*”.

A négy adventi gyertya jelentése: Hit, remény, öröm, szeretet. Bod Péter, erdélyi /magyarigeni/ lelkipásztor így fogalmaz: négyféle eljövetele van a Megváltónknak: 1. Az idők teljességében, testben. 2. Megtérésünk alkalmával szívünkbe jön. 3. Halálunk óráján értünk jön. 4. Utolsó ítélete az élőket, holtakat ítéli.

Hit. Mi a hitünk alapja? (Zsidók 11,6)

1. A bűn meglátása. „*Hit nélkül senki sem lehet kedves Istennek*”. A hitünk alapja a reménylett dolgok bizodalma, és a nem látható dolgokról való meggyőződés. Amely életet élek, az Isten Fiában való hitben élem. (Galata 2,20)

2. Bűnbánat. Nagyon fontos a hívő számára. Ez a szívben történik.

3. Bűnbocsánat. Megtéréskor. „*Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus*”.

Remény. A hit adja a reményt a hívő embernek. „*Nagy irgalmából újonnan szült minket élő reménységre, Jézus Krisztus a halottak közül való feltámadása által.*” (1Péter 1,3) Ha Krisztus él a szívemben, más ember lehetek. Reménytelen helyzet van a koronavírus és az ukrán háború miatt, de van reménységünk.

Öröm. Az apostol biztat bennünket: „*Örüljete az Úrban, ismét mondom, örüljete. A ti szelidlelkűségetek legyen ismert minden ember előtt.*” (Filippi 4,4) Az igazi öröm nem hangulat függvénye, hanem a mély hité. Vándor Gyula: „Ha csak hangulat él a szívemben, ha tanácsa vezet egyedül, ha csak érzések hulláma tölt el, hitem is a veszélybe kerül.” „A szavad az alap s a megoldás, [...] szavad s az igéd, ami tart, ami él s hatalom”. Egy gyermekének így örvendezik, „A legnagyobb ajándék, mit tőled kaptam én, a legnagyobb ajándék, hogy értem jöttél el!”

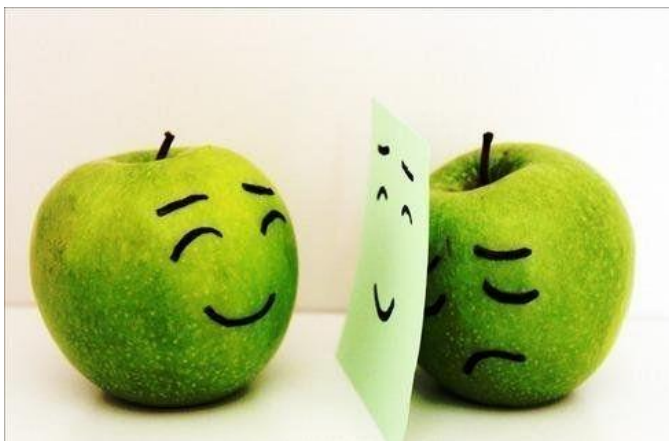
Szeretet. „*Szóljak bár angyalok vagy emberek nyelvén, ha szeretet nincs bennem, olyan lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom.*” (1Korinthus 13,1) Hiába beszélek szépen, prófétálok, vagy bármekkora vagyonom lehet, szomorú lehetek Isten támogatása nélkül. A legnagyobb ajándék a szeretet. Adni és kapni. Szénási Sándor így ír: „kezdj el végre szeretni és cselekedni már, mert gyümölcsök nélkül az életed sivár! Urunk szíve erőforrás, szent keresztje példaadás, Nézz körül, a nagy világ szereteted tetteire vár!” A szeretetet, hitet a gyülekezet közösségében lehet átélni, megélni. Védettséget jelent számunkra Isten közelsége, a hívő testvérek szeretete. Hiába van vagyonom (millióim lehetnek), ha nincs társam, barátom vagy gyermekem, hívő testvérem, aki mellettem van. Hiába, mert elhagyatott, szomorú milliomos lehetek. A pénz nem boldogít! Boldogabb és áldottabb adventet, karácsonyi ünnepeket kívánok mindnyájunknak.

Hatvani László Csaba
ny. református lelkipásztor, gyülekezeti tag

Látszat és valóság

Mily gyakran összekeveredik ez az életünkben, nem azt látjuk, ami való, megakad tekintetünk a felszínen. Sok fájdalmat tudunk ezzel okozni a másik embernek. Találkozunk egymással, és még talán egy szót sem váltottunk, csak a külső megjelenés alapján véleményt alkotunk, sőt be is skatulyázzuk, ezzel rá is nyomjuk a bélyeget a kapcsolatra, hogy szimpatikus e vagy sem a másik. A világ egyre inkább azt sugallja, sőt szajkózza, hogy ha nem vagy elég szép, rátarti, nincs három-négy diplomád, nem beszélsz nyelveket, és nem vagy járatos az informatika világában, akkor te nem is élsz, nincs jövőd, valahol azt sugallják, hogy senki vagy.

De kérdem én: akinek ezek nincsenek meg, az nem is ember?! Azzal már nem is kell szóba állni?! Nem tudhatjuk, hogy egy embernek mivel kellett megküzdenie, hogy honnan jött és miért áll ott, ahol áll. Ezt csak akkor tudnánk meg, ha őszintén leülnénk beszélni a másik emberrel, akivel találkozunk, és sutba vágnánk az előítéletet, amivel egy életre megkárosíthatunk másokat, és túl tudnánk nézni a külsőn, a felszínen. De hát kinek van arra ideje, főleg a mai világban, amikor mindenki rohan a saját dolgai után. De ha nincs időnk a másik emberrel beszélni,

megtudni mi van vele, akkor ne is alkossunk róla előzetesen véleményt és főleg ne terjesszünk hamis pletykát. És mielőtt beszélni akarunk az emberekkel, előtte beszéljünk az ÚR Jézussal az emberekről. Mert az ÚR Jézus tudja a legjobban, hogy mi lakik az emberekben. (János 2,25) „Ahogyan a víz tükrözi az arcot, úgy tükröződik a szívben az ember.” (Példabeszédek 27,19)

Igen, az ember szívéből tárulnak fel a fájdalmak és örömök, békesség és békétlenség, mindaz, ami élete során érte. Ezért ne ítélkezzünk előre, inkább ismerjük meg a másik embert, de ne úgy, hogy ajtóstul rontunk a házba, hanem nyugodtan, lassan. Ahogy a kis herceg gondozta a rózsáját, türelemmel, odaadással, odafigyeléssel! Ne elégedjünk meg a látszattal, hogy csak az alapján akarjunk ismerni valakit, törekedjünk a valóságra, hogy a maga valójában ismerjük meg embereket, gondjaikkal, nehézségeikkel, örömeikkel együtt. Hisz az emberek élete nem annyi, amennyi látszik belőle, annál sokkal több! Sikeres vagy és mindent elértél, amit akartál, mindened megvan, amit megkívánsz? Ne íteld el, akinek nem így sikerült az élete! Inkább ismerd meg és segíts neki! Nem úgy sikerült az életed, ahogy eltervezted, családi, egészségügyi, anyagi dolgok, problémák miatt? Ne irigykedj arra, aki sikeres! Istennek mindkét élet egyformán drága. (Ézsaiás 43,1-4).

Minden élet sikeres valamiben és szép! Az igazi értékek a mélyben vannak, belül! Ne sajnáljuk rá az időt, ismerjük meg magunkat és másokat! Legyen példánk ebben is Jézus, aki soha nem tett és nem tesz különbséget az emberek között, Ő mindenkit egyformán elfogad, legyen az magas rangú, nagy tudású ember vagy egy egyszerű írástudatlan halász.

IX. parancsolat: „Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!” (2Mózes 20,16)

Heidelbergi Káté 112. kérdés – felelet: „Mit kíván a IX. parancsolat? Azt, hogy senki ellen hamisan ne tanúskodjam, senkinek szavait el ne csavarjam, mást rágalmozó és gyalázó ne legyek, - senkinek meghallgatása nélkül való könnyelmű elítélésben részt ne vegyek, - hanem mindenféle hazugságot és csalárdságot, mint az ördögnek tulajdon műveit, hacsak Isten súlyos haragját magamra vonni nem akarom, kerüljek, - törvényes és minden eljárásomban az igazságot szeressem, őszintén kimondjam és megvalljam, és felebarátom becsületét és jó hírnevét tehetségem szerint oltalmazsam és előmozdítsam.”

Halmosiné Török Krisztina
gyülekezeti tag

Tábori beszámoló

Az idén, 2022 nyarán, ismét megrendezésre került gyülekezetünk 5 napos gyermekprogramja. Ám rendhagyó módon, most először, napközis gyermektáborra fejlesztettük. Ez azt jelenti, hogy reggel 7-től délután 5-ig együtt volt a kis csapat. Bár nem is olyan „kis” csapatról kell beszélnünk, hiszen végül is 50 gyereket tudtunk fogadni a hittanosok és a vasárnapi iskolások közül.

Olimpiai tábort rendeztünk a Vasárnapi Iskolai Szövetség programja alapján. Ez a program lehetőséget adott a mozgásra és játékosagra egyaránt. E mellett a gyerekek megérthették, hogy az olimpiai játékok során olyan értékek válnak fontossá, mint a szabályos versenyzés, sportszerűség, az ellenfél tisztelete... és lehetne sorolni. Ám mindenek fölött a célunk az volt, hogy az olimpia világán keresztül elvezessük a gyerekeket az Úr Jézushoz, a győztes Úrhoz, Aki egyedül képes arra, hogy valódi győzelmet adjon. A sportolás pedig jól párhuzamba hozható a hívő élet harcaival. Azonban igyekeztünk hangsúlyozni, hogy a sporttal ellentétben a hívő ember tudja, hogy az elért sikereiért egyedül Istent illeti a hála és a dicséret. Ezt jeleztük az udvaron elhelyezett molinóval is, amin ez állt: Soli Deo Gloria – Egyedül Istené a dicsőség.

Megismerkedhettek a gyerekek néhány keresztyén sportoló izgalmas életrajzával is, amely szintén megerősítette bennük, hogy a győzelemhez nem csupán sok munkára van szükség, hanem kell hozzá egy plusz, ami nem más, mint az Istentől való áldás. Azt is láthatták, hogy a hívő olimpiai bajnokok életében is lehetnek bukások, -hisz ez alól senki sem kivétel-, mégis példát adhattak nekünk arra vonatkozóan, hogy mit is jelent Jézust követni, és Őt dicsőíteni.

A bibliai történetek Pálról, Isten szolgájáról szóltak. Mennyi bajjal, nehézséggel kellett szembenéznie! Ám nem volt olyan helyzet, amelyben ne számíthatott volna az élő Úrra, Akire rábízta az életét egyszer s mindenkorra. „Futok egyenest a cél felé, mennyei elhívásom jutalmáért!” Kiáltotta Pál, amivel biztat ma is mindenkit, hogy érdemes ezt az utat futni, sőt, egyedül csak ezt érdemes.

Az első napon megtörtént az olimpiai játékok ünnepélyes megnyitója. A fanfár zenéjére felvonultunk, felvontuk az olimpiai ötkarikás zászlót a magasba, megérkezett az olimpiai láng, megtörtént az ünnepélyes eskütétel a játékszabályokra vonatkozóan. A NOB-elnöke (Iván Barna lelképászorunk személyében) ismertette az olimpiai Charta szövegét, vagyis a tábor házirendjét is.

Kültéri és beltéri játékok biztosították a különböző „versenypályákat”, így minden nap végén dobogóra állíthattuk a nyertes „sportolókat”. Kézfogás közepette nyakukba került az arany, ezüst és bronz érem, ami igen inspiráló hatással bírt egész héten át. De az olimpiculák gyűjtése is nagy versengést támasztott. Ezt minden pozitív megnyilvánulásért, ügyességért, okosságért lehetett

szerezni, de a legtöbb olimpiculát az aranymondás megtanulása és felmondása biztosította. Gyűjtése megérte, hiszen az utolsó napon az olimpiculákat az olimpiacon át lehetett váltani ajándékokra.

Szerdán Bánkra vitt a busz bennünket, és az ottani református iskola jóvoltából egy nagyszerű napot tölthettünk a szabadban. Volt gokard, kecske, ló... ami mind-mind lenyűgözte a gyerekeket.

Igyekeztünk az időt maximálisan kihasználni, ezért minden napon barkácsolni is volt lehetőség. Elkészítettük az országzászlót, az olimpiai fáklyát, a lobogófüzért, az origami ötkarikát és a babérkoszorút is.

Az egyik napon meghívást adtunk Gál Álmos kerámikus művésznek, aki a gyerekekkel agyagból elkészítette az aranyérmeket, valamint az aranyserleget. Az utolsó napon ezt is megkapták „versenyzőink” egy oklevél kíséretével, így mindenki győztesként mehetett haza.

Meg kell, hogy említsem még jelképeinket. Minden napnak volt egy jelképe, amit tárgyi és képi formában is megjelenítettünk.

Az 1. nap jelképe a kupa volt. Elmondtuk, hogy nemcsak olimpiai versenypálya létezik, hanem lelki versenypálya is. Itt szintén vannak versenyszabályok, edző, cél és győzelem. Ez egy olyan versenypálya, amelyen akkor kezdünk el versenyezni, amikor elkezdünk hinni Jézusban. És egész életünkön át folyik ez a verseny.

A 2. nap jelképe a síp volt. A bírók akkor használnak sípot, amikor szabálytalanságot látnak. De az edzők is használják. A keresztyén élet versenypályáján Jézus az edző. Ő pontosan lát mindent, az egész életünket. Ezért Ő az, Aki minket belülről, a Lelkével vezetni tud.

A 3. nap jelképeként a futócipőt vettük elő. A gyors futáshoz nem elég egy jó futócipő. Jó kondi és kitartás is kell hozzá. Kitartó akkor lehet egy hívő ember, ha tudja, merre fut. Megvan a célja, amit nem téveszt szem elől. Úgy fut, hogy egyre jobban szeretne Krisztushoz hasonlítani. Persze ezt nem a saját dicsőségére teszi, hanem azt akarja megmutatni, hogy milyen Jézus Krisztus. Aki így fut, azt a mennyei jutalom várja.

A 4. napé a bokszkesztyű volt. Nem lehet azzal csak úgy össze-vissza hadonászni a levegőben. Hát az elég nevetséges látványt nyújtana. Ahhoz, hogy jól tudjak bokszolni, harcolnom és küzdenem kell. A hívő életben is így van ez. Sokszor igazi küzdelem az, hogy rábízzak egy helyzetre az Úr Jézusra. De tudhatom: a Győztes csapatában küzdök. Így nem győzhet le a félelem, az aggodás, az elégedetlenség vagy hitetlenkedés...

Az 5. napon a babérkoszorú került elő. Ez a dicsőséget jelzi. Tudnunk kell: S.D.G. – mindenért Istent illeti a dicsőség. Mindent Neki köszönhetünk. Erőnket, kitartásunkat, egész életünket. Nélküle nem tudnánk sikereket elérni.

A lelki táplálék mellett a gyermekek testi táplálékáról sem feledkeztünk meg. Napi négyszeri étkezést biztosítottunk. Ebből három az udvaron felállított sátorok alatt történt. Az ebéd viszont lelkipásztorunk, Vincze András javaslatára és szervezésének köszönhetően a templommal szembeni Malomban volt igen kulturált körülmények között. A hét folyamán a nagy melegben még jégkrémmel is kedveskedtünk a gyerekeknek, a gyülekezeti tagok pedig finom süttikkel, gyümölcsökkel kényeztették őket.

Ez úton is szeretnék minden résztvevőnek, segítőnek köszönetet mondani. A 12 felnőttnek, akik részt vettek a program bizonyos részeiben, a 15 ifisnek, akik az eszközök elkészítésében is tevékenykedtek, és igen lelkesen segítették csapataikat, a konyhában szolgálóknak, akik az ételek előkészítését, felszolgálatát és a mosogatást egyaránt vállalták, a gyülekezeti tagoknak, akik süteménnyel és egyéb finomsággal kedveskedtek és támogattak minket. Dobos Péternek, aki elkészítette a zászlófelvonó rudat. A Szabadság telepi lelkipásztornak, Nagy Gábornak, hogy kölcsön adta a sátrat, ami esőtől és napsütéstől védett bennünket, és természetesen lelkészünknek, Vincze Andrásnak, aki lehetővé tette, hogy ez a program megvalósulhasson.

Végül néhány gondolatot szeretnék megosztani abból, ami személy szerint nekem sokat mondott a témával kapcsolatban. Az ókori római amfiteátrumok már romokban hevernek. Am azok a tanítások, amelyeket Pál az olimpiai játékokra utalva adott, azok még ma is igen megragadóak és élők. A múlt versenyzőit, akik minden erejüket és igyekezetüket latba vetették a győzelemért, már elfelejtették. De a hit harcosai legyenek akár a múltban, jelenben, jövőben, soha nem lesznek elfeledve. Isten számon tartja valamennyit. Sőt, örök koszorút ad nekik. Olyan koszorút, ami hervadhatatlan, frissen zöldellő, győzelmi koszorú. Nem könnyű a versenyfutás, ott vannak a nehézségek, próbák, amelyekben sokszor nem egyszerű megállni, de aki Krisztusra tekint, annak sikerülni fog. Erich Sauer könyvében olvastam azt is, hogy a versenyfutás során fontos, hogy ne becsüljük le a kicsiny dolgokat, mert a kicsi is nagy jelentőségűvé válik, ha Isten benne van. Bethelben, a Bodelschwing Intézmény előcsarnokában ez olvasható: „Életednek minden órája, minden pillanata értékes. Az örökkévalóság dől el abban: vagy visszavonhatatlanul elmulasztod, vagy megnyered az örökkévalóságot.”

A fülemben cseng még mindig az az ének, amit a hét énekeként a gyerekek olyan lelkesen tudtak zengeni: „Aki végig megy, és sose adja fel, az kap majd koronát. Aki hűséges, és szabályosan küzd, arra ott fenn jutalom vár.”

Ezt a jutalmat kívánom magamnak és mindenkinek.

*Nagy Enikő
gyermekmunkás, gyülekezeti tag*

